

Fills de Balaguer, en Pompili Roiger Blanch, en Francesc Xavier Liñán Solé i en Pompili Roiger Juny són socis d'un bufet del qual també formen part en Carles i l'Anna Roiger, un bufet amb tentacles a tot Catalunya: **"Disposem d'oficina a Balaguer, a Lleida, a Mollerussa, a la Seu d'Urgell, a Reus i a Barcelona."** La vocació d'en Pompili pare va ser tardana, si bé actualment l'avalen tres dècades d'exercici: **"Recordo com em va impressionar el catedràtic de dret romà Ricardo Panero."** El seu company esmenta el nom del docent de civil Guàrdia Canela, **"membre de la Reial Acadèmia de la Jurisprudència Catalana."** També evoca **"les reunions després de classe, al pis del professor Mena, ensenyant de dret penal."** Per al més jove, hi ha un personatge entranyable del seu pas per la facultat: **"Joaquim Bisbal, degà de la Universitat Oberta de Catalunya."**

Procedent del món empresarial, en Pompili pare era conscient de **"les carències jurídiques"** del sector: **"El petit i mitjà empresari eren orfes d'assessorament legal, es podien posar en mans de gent que més que informar-los els desinformaven. En endegar la meua nova carrera professional, em va semblar una bona idea captar l'empresari com a client d'un servei integral."** La resta va venir per si sol: **"En Francesc Xavier es va unir a l'equip i vam constituir la societat."** Malgrat no disposar **"de cap antecedent familiar en el món de l'advocacia ni de cap client"**, tant van créixer que, amb un equip de 18 professionals, **"durant 20 anys, vam ser l'assessoria jurídica de la Confederació d'Organitzacions Empresarials Lleidatanes, cosa que ens va permetre conèixer la problemàtica dels diversos sectors."** El seu soci té molt clar que aquesta diversificació geogràfica no impedeix **"l'harmonització de la vessant empresarial del bufet amb el necessari vincle de confiança que s'estableix amb el client."** Amb aquest equip lleidatà, l'empresari se sent recolzat **"des de l'assessorament fins a l'actuació judicial."** És més, per tal d'assegurar-se que tots els membres de l'equip van a l'una, **"cada dissabte hi ha reunió de tots els advocats, al llarg de la qual es comenten les incidències sorgides en cadascun dels despatxos."**

Quan es tracta de respondre al client, en Francesc Xavier té molt clar que **"la transacció és l'aposta més segura per a l'advocat, perquè sempre queda bé. Si aquesta via és possible, no la considerem perjudicial per al client, sempre que sigui equilibrada. Generalment, els advocats amb més anys d'exercici són més proclius a recórrer a aquesta alternativa que els de les noves generacions. D'altra banda, la inseguretats de jutjats i tribunals és cada dia més palesa, i justifica el recurs de l'arbitratge. Ara bé, és absurd comparar la celeritat de l'Audiència Provincial de Lleida amb la de Barcelona. Mentre que a la capital catalana et pots considerar afortunat si veus una apel·lació al cap d'un any i mig, a Lleida aquest procés es completa en tres mesos."** És curiosament el més gran, en Pompili, qui ens sobta afirmant que **"en cas que no hi hagi pacte, en tots els plets anem a per totes. Tenim fama d'incisius."**

Ens podria sorprendre que uns advocats de comarques -si bé amb projecció a tot el país- com els nostres protagonistes tinguin experiència en una qüestió com els arbitratges. El més jove de tots tres ens sorprèn

revelant-nos que **"la nostra província té més tradició jurídica que qualsevol altra de Catalunya. De la facultat de dret de Lleida surten 100 advocats cada any, en un volum de població molt més reduït que Barcelona."** La proporcionalitat, doncs, juga a favor de la Terra Ferma: **"És molt fàcil que el client de Barcelona caigui en un despatx on l'experiència sobre el seu assumpte sigui poca o nul·la. Els plets típics de Lleida, en canvi, es concentren en tot un seguit de despatxos de la província amb experiència."** És per això que els nostres convidats reconeixen que els fa **"més por tenir de contrari un company de Lleida que de Barcelona."**

L'entusiasme d'aquests tres lleidatans en parlar de la feina és contagiós. És clar que hi ha coses que es podrien millorar, entre elles l'actuació de l'Administració **"com a litigant, que no és objectiva, sigui quin sigui el partit que estigui governant."** En qualsevol cas, els entebancs són el millor esperó per seguir endavant cada dia: **"La meua satisfacció"**, afirma en Francesc Xavier, **"consisteix que em donin la raó en un assumpte que he treballat, cosa que malauradament no passa cada dia, perquè els òrgans de la justícia no tenen la preparació que haurien de tenir. Quan vaig començar a exercir, el jutge era una persona molt preparada. És clar que de tant en tant et podies endur una sorpresa, però normalment, un cop practicades les proves, podies endevinar el resultat del plel."** En Pompili pare s'adsciu a aquesta opinió i afegeix que **"abans les judicatures resultaven molt més eficients. Podies predir la sentència que dictarien, i si perdies les seves raons eren lògiques."**

També hi ha coses que han canviat per millorar: **"Abans la gent s'ho passava d'allò més bé enganyant l'Administració. Per molt que hi insistissis, el client no et revelava ni de lluny les xifres reals. Ara, en canvi, el públic sol·licita a l'assessor fiscal les sortides per estalviar dins de la legalitat."** Demanem al més jove dels nostres interlocutors la seva experiència sobre aquests afers: **"Gràcies als seus estudis, entre altres coses, els empresaris de les noves generacions estan molt ben preparats, fins i tot amb coneixements jurídics."** Tant és així, que defineix el dret com **"l'opció del meu client a tenir la raó."**

En Francesc Xavier descriu la situació actual com **"un canvi qualitatiu molt important per part d'Hisenda. Si aquest mateix canvi s'hagués produït a l'administració de justícia les coses funcionarien molt millor."** Per a ell, els problemes d'aquesta institució són purament **"polítics. Quan en un estat de dret passa això, només hi ha la possibilitat de recórrer a altres sistemes que poden donar lloc a situacions que no agraden als professionals del dret. Políticament no hi ha hagut la més mínima voluntat de resoldre els problemes. Per comprovar-ho només cal assistir a la situació en què es troba sotmès un ciutadà que compareix als jutjats. No és possible que un individu citat a declarar a les deu no ho faci fins a les onze; no pot ser que un ciutadà hagi de fer declaracions sobre una qüestió íntima davant de moltes persones amb gent entrant i sortint."**

Així de sensibles amb els problemes del sistema es mostren aquests tres homes: diferents generacions però ideals molt semblants.

**“L’actuació de
l’Administració com a
litigant no és objectiva,
sigui quin sigui el partit
que governi”**

**Pompili Roiger Juny, Francesc Xavier Liñán
i Pompili Roiger Blanch - Balaguer (Noguera)**